

EGLUTÈ

1976 SAUSIS

Le

1976 SAUSIS

Ši numerį finansuoja
Čikagos rėmėjų dėka pastatyto vaidinimo
"Užburti keliai" pelnas.

TURINYS

- 3 ŠALTIS SKUBA, A. Kašiubienė
- 4 PASAKA, R. Jotvingytė
- 12 MĖNULIO UŽTEMIMAS, A. Radžius
- 16 KAS JIS?, Jolė
- 17 BAISI KNYGA, A. Giedrius
- 26 LAIKAS, R. Jotvingytė
- 27 MĖNESIU GALVOSŪKIS, S. Normantaitė
- 28 MADU PARODA
- 29 PAVEIKSLŲ PARODA
- 30 MŪSŲ KŪRYBA

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis ir vinjetė psl. 2
- R. Čereškaitė — psl. 3
- N. Baniene — 4
- A. Sruoginienė — 5-9
- R. Kupcikevičiūtė — 10
- A. Sutkuvienė — 12-15
- P. Osmolskis — 11, 16
- S. Stanovich — 17-25
- Z. Sodeikienė — 26

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" — is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

ŠALTIS SKUBA

Albina Kašiubienė

Iš Aliaskos, iš Aliaskos
Neša maišą šalčio meškos:
Krečia jį iš debesų —
Daros šalta ir baisu.

Dar ir vėjas prisidėjo:
Pūsdamas žiauriai, nuėjo.
Nuplasdeno jis sparnu,
Žemę šluodamas skvernu.

Iš Aliaskos, iš Aliaskos
Neša maišą šalčio meškos:
Daros balta ir vėsu —
Tiek šarmotų rytmečių.

PASAKA...

Ritonė Jotvingytė

Tai buvo labai seniai —
tuomet, kai žiema, šaltis,
vėjai, mėnulis
ir visi žvirbliukai
mokėjo kalbėti.

Vieną dieną, kai šalnos pakando kiekvieną gėlę ir kiekvieną lapą, į žemę, sidabruotais rūbais pasipuošusi, atėjo žiema.

Žiema atėjo ne viena. Ją atlydėjo sunkiai besidarbuodamas šaltis. Takuose palikdamas sustirusį gruodą, šaltis bematant apšarmojo pievas, laukus, girias ir sodus.

Šaltis — ištikimas žiemos palydovas, mėgo būti giriamas. Tai ir dabar, šį tą nuveikęs, laukė įvertinimo. Bet žiema išdidi. Vietoje pagyrų, ji tik susiraukė ir paklausė:

— Sakei, šalti, kad vėjai tavo draugai. Tai kur vėjai?

— Nesakiau, kad jie mano draugai. Sakiau, kad jie mano įnamiai, — atsakė šaltis ir suriko:

— Pūskite ir pustykite!

Sulig tais žodžiais tik suūžė, susimaišė! Pakilo dulkės, ėmė suktis suktukai, banguoti upės ir ežerai, o medžiai suposi visomis savo šakomis ir barstė paskutinius lapus.

— Dabar tai bus! — sprukdamas į lizdą, visa gerkle čirškė žvirblis. Vėliau, šiltame ir jaukiame namų pastogės lizdelyje, kai pasišiaušę plunksnos vėl prisiglaudė prie jo mažo kūno, žvirblis pasakojo ir pasakojo, kaip akis akin susitiko su šalčiu ir, kad jį vijosi visi vėjai. O buvo taip.

Šalčio įsakyti, vėjai pūtė ne juokais. Kaukdami jie lėkė stogais, klabeno langines ir pro kiekvieną plyšelį lindo į žmonių namus.

Neilgai truko, kai vėjams bepustant, viskas sustiro ir sunyko. Upėse ir ežeruose atsirado ledas, įšalo ne tik krūmai ir medžiai, bet ir žemė.

Savo darbais patenkintas, šaltis trynė rankas.

— Ot ir padaryta! Kad jau pavyko, tai pavyko! Toks išalimas! Čia mes gana smagiai apsisukom, — gyre save ir vėjus, šaltis.

Nieko nelaukdamas, šaltis ėmė kalbinti ir žiemą.

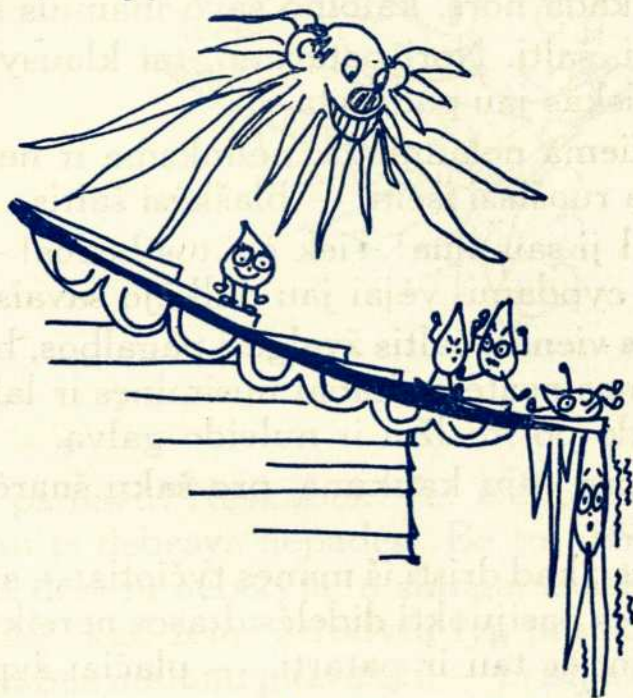
— Na, tai kaip? Ar patinka? Norėjai, kad vėjai pūstų, tai ir pūtė. Šaunūs jie ir ištikimi.

Bet tai, ką padarė vėjai, žiemai nepatiko.

— Nesigirk, šalti. Ten, kur darbavosi vėjai, pasidarė nejauku ir tuščia. Ne, šalti, nepatinka man tas tavo nuskurdęs pasaulis.

Šaltis net prasižiojo.

— Nepatinka!? Tai tu nežinai, ko nori! Tik pažiūrėk! Vien dulkių kiek sukelta! Be to, su vėjais ir aš visur lėčiau. Kur tik siečiau, visur šaldžiau. Prisiekiu, jei palaižytum metalą, kuris yra ant durų rankenos, tavo liežuvis liktų be odos, — pyko šaltis.

— Tai kas!? — susiraukė žiema. Aš negi durų rankenas laižyti atėjau! Parodyk, šalti, kur gi ta grožio karalystė, į kurią viešpatauti tu mane pakviete!

Šaltis suprato, kad savo viešpatijoje sukurti grožio jam nepavyko. Dėl to, išsiuntęs vėjus dūkti laukuose, pats prigulė prie žemės ir nejudėjo. Gal visa būtų taip ir likę, jei ne žiema. Įsižeidusi ji netylėjo:

— Jei taip ir toliau bus, čia nepasiliksiu. Bet žinok, šalti, kai tik išeisiu aš, sunyksti ir tu ir savo vietą turėsi užleisti staiga atėjusiam pavasariui.

Šaltis krūptelėjo.

— Ką daryti? Ką daryti? — plaukų suskį viršugalvyje sukdamas, verkšlėno šaltis.

Kaip įtikti žiemai, šaltis tikrai nežinojo.

— Turiu pagalvoti, — nutarė jis ir, pridėjęs pirštą prie smilkinio, užsimerkė. Bet... į sušalusią jo galvą, jokia mintis neatėjo.

Tuomet šaltis sušaukė vėjus dar sykį.

— Vėjai, vėjai geradėjai, būkit mano patarėjai, — gražiau nei kada nors, kalbino savo įnamius šaltis.

— Gerai, šalti. Nori patarimo, tai klausyk: nedaryk nieko, nes viskas jau padaryta.

— Bet žiema nelaiminga, nelinksma ir nepatenkinta. Be to, žiema ruošiasi išeiti, — blaškėsi šaltis.

— Tegul ji sau eina! Tiek čia tos bėdos! — plonai ir dar ploniau cypdami, vėjai jau dulkėjo savais keliais.

Pasilikęs vienas, šaltis žvalgėsi pagalbos, bet iš niekur joks patarimas neatėjo. Labai nusiminęs ir labai liūdnas, šaltis atsisėdo po medžiu ir nuleido galvą.

Staiga, pro vėjų kaukimą, pro šakų šnarėjimą, šaltis išgirdo juoką.

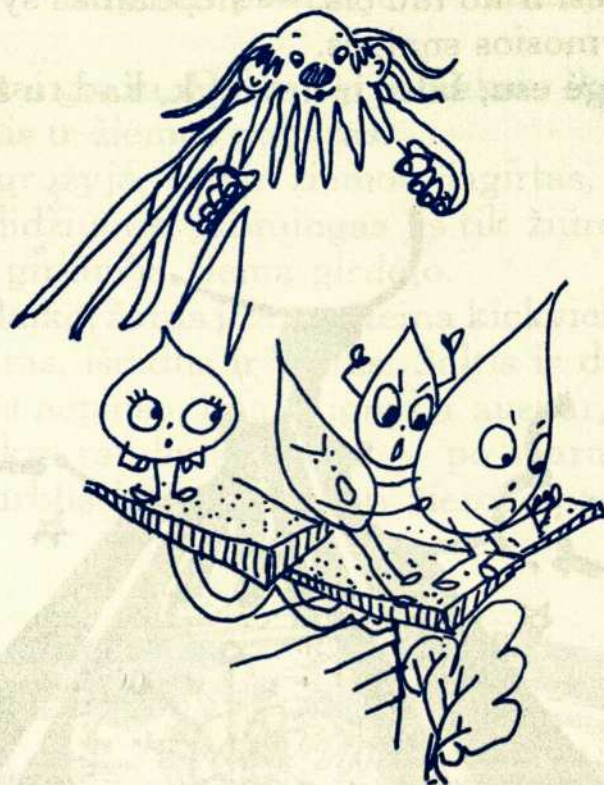
— Kas esi, kad drįsti iš manęs tyčiotis, — suriko šaltis.

— Iš tavęs pasijuokti didelės drąsos nereikia. Nereikia didelės išminties tau ir patarti, — plačiai šypsodamasis, kalbėjo mėnulis.

— Na, jau! Na, jau! Jei esi toks išminčius, tai išsi-krank, — pašokęs barėsi šaltis.

— Prieš kvailinčių nesunku būti ir išminčium, — apsi-niaukė mėnulis, — bet klausyk ir, jei darysi taip, kaip tau patarsiu, tai gal bus ir gerai. Dalykas toks: pasakyk vėjams, kad supūstų debesis.

— Dar ko! Debesys ims lyti ir atšildys visą mano darbą, — pyko šaltis.

— Tik pamažu! Neskubėk! Jei nieko nedarysi, o tik šėlsi, tai tau ir debesys nepadės. Be to, dar yra ir taip: kai šalta, iš debesų nebelyja, o sninga. Leisk, šalti, tegul prisninga tiek, kad žemė atrodytų lyg pasaka. Į apsnigtą žemę ir man bus malonu pažvelgti, — prisipažino mėnulis.

— Kažin... kažin... bet gal ir taip, — plepėjo šaltis ir sujudo veikti.

Ir vėl, iš visų kampų ir kampučių atlėkė šalčio pašaukti vėjai.

— Supūskite debesis ir tegul sninga. Tegul sninga greitai ir gausiai. Kai išauš, kad būtų balta, kad būtų gražu, kad būtų, kaip pasakoje!

Debesų laukdamas, šaltis nerimo—pyko ir šaldė. Tik, kai prie jo kaktos prilipo pirmoji snaigė, šaltasis piktuolis šiek tiek atsileido.

— Kas esi ir ko tau čia, — slėpdamas šypseną paklausė šaltis pirmosios snaigės.

— Snaigė esu, šalti, ir nesakyk, kad tu apie mane nieko nežinai.

— Žinau-nežinau, koks skirtumas, — bandė juoką šaltis.

— Skirtumas tas, kad tavo vėjai pasakė, jog esu tau reikalinga.

— Ooo... Aaa... sakai vėjai siuntė... Tai gerai! Tai labai gerai! Kriskite čia, iš visų debesų, — jau visai atlyžęs kalbėjo šaltis.

Snaigės krito visą naktį. Kai išaušo, buvo nepaprastai gražu. Snaigės apsnigo net ir šaltį. Tik neilgam. Iš pusnies išsikapstęs jis pamatė tai, ko nė sapnuose nesapnavo.

— Tikrai — tarytum pasakoje, — kartojo šaltis mėnulio žodžius.

— Dabar tai gražu. Dabar tai pasiliksiu iki pavasario, — išgirdo šaltis ir žiemos pagyras.

Tokiame grožyje, o dar žiemos pagirtas, šaltis nežinojo nė kaip didžiuotis. Laimingas jis tik žiūrėjo, tik dairėsi, ar visi jį giriančią žiemą girdėjo.

— Nuo to laiko, šaltis į žemę ateina kiekvienais metais. Ateina jis piktas, išdidus ir įžulus. Šaltis ir dabar tiems, kurie jo garbės nepaiso, ima ir įgnyba ausį ar, prisitaikęs nudažo nosį tikra raudona spalva, — po sparniuku snapą slėpdamas, žvirblis baigė pasakoti žiemos pasaką.

ŽODYNAS

Gruodas — kietai sušalusi žemė.

Apšarmoti — aptraukti šerkšnu.

Įvertinti — pripažinti, įkainuoti ko vertas.

Įnamiai — nuomininkai (tie, kurie gyvena pas svetimus).

Klabenti — bildenti, daužyti (neduoti ramybės).

Sustirti — sušalti, sustingti.

Nuskurdęs — nusigyvenęs.

Smilkinys — galvos vieta tarp ausies ir akies (plōnimas).

Suskis — pirštais sukamas plaukų pluoštas.

MĖNULIO UŽTEMIMAS

A. Radžius

— Jau vėlu. Gana jums televizijos žiūrėti. Geriau pasikalbėkim, — tarė tėvelis.

Jonukas paspaudė mygtuką, aparatas nutilo. Televizijos paveikslas pavirto ilga, šviesia linija, kuri tuoj išnyko. Mes susėdom aplink tėvelį ir laukėm, ką jis mums papasakos.

— Pernai pavasarį, gegužės mėnesį, turėjom mėnulio užtemimą. Ar atsimenat?

— Atsimenam! — visi trys kartu sušukom.

— O ar žinot, kaip mėnulio užtemimas įvyksta, — vėl paklausė tėvelis.

— Aš manau, kad koks debesis ant mėnulio užaina,
— pirmoji pasakė Nijolė.

— Aš kartą mačiau mėnulio užtemimą, ir nebuvo jokių debesų. Žibėjo žvaigždės, o mėnulį vos buvo galima matyti. Jis atrodė lyg rudais dažais užteptas, — papasakojo tėvelis.

— Tikrai, tėveli, kodėl mėnulis užtemsta? — rimtai paklausė Antanukas.

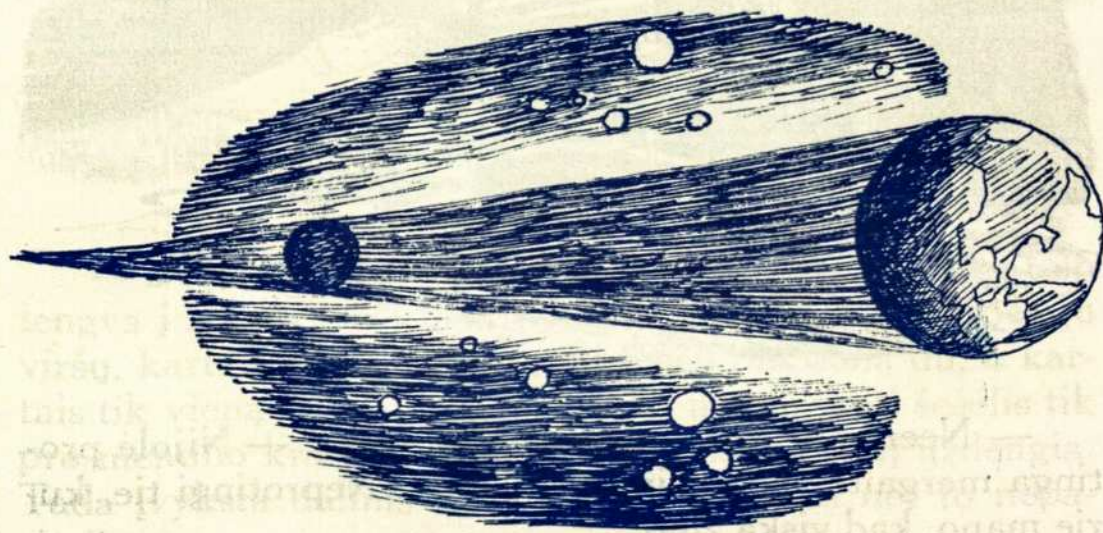
— Nijolė tiesą sakė, kad kartais debesis užaina ant šviesaus mėnulio, — tarė tėvelis, atsilošęs savo minkštoje kėdėje, — bet tai dar nėra užtemimas.

— Tai kas yra užtemimas? Kodėl mėnulis patamsėja? — nekantravo Jonukas.

— O aš vakar mačiau, kaip debesis ėjo per mėnulį, ir jis tamsėnis pasidarė, — įsikišo Nijolė.

— Tu, Nijole, geriau patylėk. Leisk tėveliui kalbėti, — sudraudė sesutę Antanukas.

— Matot vaikai, — pradėjo tėvelis, — kai saulė apšviečia žemę, kitoj žemės pusėj pasidaro ilgas šešėlis. Ilgas ir smailus šešėlis — kaip padrožtas pieštukas. Tas šešėlis yra mūsų naktis. Mėnulis, sukdamasis aplink žemę, ima kartais ir pakliūna į tą šešėlį.

— Užtat mėnulis patamsėja! — tuoj atspėjo Antanukas.

— Nes žemė užstoja mėnuliui šviesą, — dar pridėjo Jonukas.

— Teisingai, — tarė tėvelis.

— Kokio ilgumo yra tas žemės šešėlis? — norėjo žinoti Antanukas.

— O, jis gana ilgas. Jei gerai prisimenu, bus apie 860 tūkstančių mylių. Beveik tiek pat mylių, kiek yra nuo vieno saulės krašto iki kito. 108 kartus ilgesnis už visos žemės skersmenį.

— Oi, koks mūsų šešėlis ilgas! — sušuko Nijolė. — O kiek yra mylių nuo žemės iki mėnulio, tėveli?

— Na, jau ir to nežinai! — subarė ją Antanukas. — Tikra višta! Visi gerai žino, kad iki mėnulio yra lygiai 239 tūkstančiai mylių.

— Kai astronautai ant mėnulio vaikščiojo, mūsų Nijolytė dar pienelį iš bonkutės čiulpė. Todėl ir nežino, — susijuokė Jonukas.

— Neerzinkit jos, — sudraudė tėvelis. — Nijolė protinga mergaitė. Ko nežino, paklausia. Neprotingi tie, kurie mano, kad viską žino.

Mes berniukai nutilom, o Nijolė nusišypsojo.

— Tu, Antanuk, teisingai sakei. Suklydai tik, kad yra lygiai 239 tūkstančiai mylių. Tai tik vidutinis atstumas nuo žemės. Iš tikrųjų mėnulio atstumas kiekvieną dieną kitoks, nes jis lekia aplink žemę truputį patemptu apskritimu.

— Aš žinau! Mėnulio orbita panaši į elipsę, — išoko Jonukas.

— Bet aš dar noriu žinoti, kodėl mėnulis neužtemsta kas mėnesį? — tarė Antanukas, vartydamas didelę astronomijos knygą.

— Dėl to, — paaiškino tėvelis, — kad mėnuliui ne taip lengva į žemės šešėlį pakliūti. Kartais jis pralekia per jo viršų, kartais pro apačią. Į patį šešėlį pakliūna du, o kartais tik vieną kartą metuose. Būna ir taip, kad šešėlis tik pro mėnulio kraštą tepraeina ir ne visą mėnulį uždengia. Tada įvyksta dalinis užtemimas. O dažnai net to nepasitaiko.

— Aš skaičiau, kad yra ir saulės užtemimas. Kaip tai pasidaro? — paklausė Nijolė, kuri nerimo vietoje. Ji ėmė šokinėti aplink kambarį ant vienos kojos.

— O, saulės užtemimas labai įdomus. Įdomesnis, negu mėnulio. Bet apie saulę pakalbėsime kitą kartą. Dabar, vyrai ir moterys, einam miegot. Labanaktis, — pasakė tėvelis.

— Labanaktis, tėveli, — visi atsakėm choru.

KAS JIS?

Jolė

Kas jis, kas tasai baisukas,
Tas išdykėlis velniukas,
Kurs nemerkia tolei blausto,
Kol varveklių neprikausto?

Net, kai voverys jau kojas
Uodegytėсна vyniojas
Ir, kai upė vagą šviesią
Ledo juostomis nutiesia —

Net ir tuomet, lyg padūkęs
Cypdo vėjus tas velniukas
Ir vaikams — tuoj sužinosi —
Gelia žandus, gnaibo nosį.

Atsakymas: LISTAŠ

BAISI KNYGA

Antanas Giedrius

Tarytis su Lylute vieni pasiliko namie. Tėtis anksti rytą išvažiavo į darbą. Mama popiet išėjo į krautuvę.

Lylutei su Taryčiu yra kas veikti. Tarytis moka visokių žaidimų, turi įdomių knygų. Ir Lylutė turi knygų, tik ne tokių kaip Taryčio. Tarytis jau aštuonerių metų. Jis gerai moka skaityti. Ir Lylutė moka, nors ji tik septynerių metų.

Tarytis turi vieną labai įdomią knygą. Kartais jis Lylutei ją parodo, bet pačiai skaityti neleidžia.

— Tu dar per maža tokias knygas žiūrėti, — sako Tarytis. — Čia yra baisių daiktų, gali išsigąsti.
— Paveiksliukų išsigąsiu? — juokiasi Lylutė.

Bet Tarytis vis viena knygos neduoda.

— Ir jis ne toks jau didelis, — galvoja Lylutė. — Koks čia vyras! Tėtis ir jam savo knygų neduoda. Sako — per mažas.

Brolis su sesute truputį pažaidžia, tada Tarytis sako: — Laikas Margiui pieno nunešti. Tu viena pažaisk su savo lėlėmis.

— Ir aš noriu eiti, — sako Lylutė.

— Neisi! — užgina Tarytis. — Tu dar maža.

Lylutė lieka kambary. Ji žiūri pro langą, kaip Tarytis lakina Margį. Į kiemą ateina Taryčio draugas Gedas. Lylutė žino, kad dabar jie abu ilgai užtruks kieme.

— Ką man veikti? — galvoja Lylutė. Ji prieina prie knygų lentynos. Ten padėta Taryčio knyga: **NEGIRDĖTOS, NEREGĖTOS PASAKOS.**

— Imsiu ir skaitysiu! — nutaria Lylutė ir pasiima knygą. Ji atsisėda į minkštą kėdę ir verčia lapą po lapo.

Štai viename puslapyje nupiešta graži moteris. Jos suknelė — vieni šilkai. Plaukuose žiba žvaigždutės. Rankoje ji laiko auksinę lazdelę ir sako mergaitei, kuri prieš ją stovi: "Esu žynė. Prašyk, ko nori — duosiu tau."

— Ta mergaitė visai panaši į mane, — galvoja Lylutė.
— Įdomu, ko ji žynės prašė...

Ir taip Lylutei begalvojant, štai prieš ją atsistoja graži moteris su žvaigždutėmis plaukuose ir lazdele rankoje.

— Aš esu žynė. Prašyk, ko nori — duosiu tau.

— Aš... aš noriu, — nesugalvoja, ko prašyti mergaitė. — Aš noriu šuniuko! — staiga pasako. — Aš noriu šuniuko, su kuriuo galėčiau eiti pasivaikščioti.

Lylutė tuoj pasijuto puikiame sode. Čia ją pasitinka šuniukas.

— Sargiuk, Sargiuk! — džiaugiasi mergaitė. — Einam pasivaikščioti!

Abu vaikščioja sode. Jame auga stori medžiai, plačias šakas atkišę. Tos šakos pilnos žalių lapų ir žiedų. Paukšteliai čiulba, bitės dūzgia.

— Kaip gražu! — stebisi Lylytė. Sargiukas bėga pirmas, o mergaitė eina paskui. Ji sustoja paliesti kvepiančius žiedus. Ima ir nuskina vieną. Sargiukas suloja.

— Sargiuk, tylėk. Aš tik vieną žiedą...

Kai tik Lylutė nuskynė žiedą, visas krūmas pradėjo skambėti. Mergaitė dairosi, iš kur ta muzika. Štai jau ir visas sodas skamba.

— Au! Au! — loja Sargiukas.

Lylutė pasižiūri — ateina žmogus. Ne, ne žmogus, o tik mažas žmogiukas. Jis turi ilgą barzdą ir kardą prie šono pasikabinęs. Jis baisus!

— Aha, matau! — prašneko žmogiukas storu balsu.

Tas jo balsas tokio storumo, kaip dėdės Juozo. O dėdė Juozas bažnyčioje gieda pačiu storiausiu balsu.

— Aš esu sodo sargas Baubušis. Kas tau leido skinti žiedą?

— Jis man patiko . . .

— Aha, patiko! — užriko Baubušis. — O aš turiu saugoti, kad nė vienas žiedas nedingtų. Jei kas nuskina žiedą, tai šio sodo karalienei Pumputei tuojau suskauda pirštą.

Lylutė padėjo žiedą ant krūmo šakelės. Krūmas nustojo skambėti.

— Aš nežinojau, kad karalienei skauda . . .

— Aha, nežinotai! — vėl užriko barzdotas žmogiukas.
— Tai dabar žinosi. Eime!

— Lylutė su šuniuku nuėjo. Turėjo eiti.
Baubušis juos nuvedė į didelį stiklinį narvą. Įleido ir pasakė:

— Čia turi išbūti tris dienas ir tris naktis. Kai tiek išbūsi, ateisiu paleisti.

— Bet aš negaliu čia taip ilgai būti! Mama lauks!

Baubušis visai neklausė Lylutės. Jis uždarė stiklines duris, užrakino ir nuėjo.

— Ką dabar darysim, Sargiuk? Ateis naktis, bus tamsu. Ir pelėda gali atlėkti. Aš bijau...

Sargiukas ėmė loti, kad Lylutei būtų saugiau.

— Niekas tavęs negirdi, Sargiuk. Niekas neateis mums padėti... — nusiminė Lylutė. — O gal žynė padėtų? — staiga prisiminė.

— Žyne, žyne, gelbėk mus! — sušuko mergaitė. Ir štai iš kažinkur atskrido balta gulbė. Narvo durys atsidarė, Lylutė su Sargiuku užsėdo gulbei ant nugaros ir išskrido.

— Ačiū, gulbe, kad mus išgelbėjai. Pasakyk ačiū žynei, kad tave čia atsiuntė.

Gulbė paliko Lylutę su šuniuku prie upelio. Upelis neplatus ir negilus. Lylutė su Sargiuku pasilenkia ir žiūri į upelio dugną. Dugne — akmenėliai visokiausių spalvų. O dar kiek aukso žuvelių plaukioja! Bet jos greitos, nepagausi.

Lylutė nori bent akmenėlį pasigauti. Gražų, spalvotą. Ji kiša ranką į vandenį. Išima akmenėlį ir žiūri į jį.

— Tas visai negražus! — pyksta Lylutė ir bando pagriebti kitą. Ima kitą, bet kai ištraukia, mato, kad ir tas nebegražus. Pliumpteli akmenėlį atgal į vandenį. Ir štai — upelyje iškyla didžiausias vandens stulpas.

— Fontanas! Fontanas! — džiaugiasi mergaitė. — Ziūrėk, Sargiuk, kaip gražu!

Bet staiga vandens srovė šliukštelėjo ant sodo medžių. Suburbuliavo, ir visas gražumas dingo.

— Aha! — suriko storas balsas. — O kas tau leido akmenėlius graibyti? — klausė iš kažinkur atsiradęs Baubušis.

— Jie man patiko. . .

— Aha! Patiko! — rėkė barzdočius. — O mano ponia, karalienė Pumputė skaitė knygą prie lango. Tas fontanas jai visą langą apliejo.

— Aš nežinojau, — tarė Lylutė plonu balseliu. Ir Sargiukas suunkštė.

— Dabar tai žinosi! — barėsi Baubušis. — Eime!

Jis nusivedė Lylutę su Sargiuku upelio krantu tolyn. Upelis pasidarė platesnis ir gilesnis. Jie priėjo laivelį.

— Lipk! — liepė Baubušis. — Ir tu — parodė pirštu į Sargį. Abu sulipo. Ką darysi, turėjo lipti. Tada Baubušis pastūmė laivelį nuo kranto.

— Sudieu! Plaukite iš mano akių! — atsisveikino barzdočius.

Laivelis plaukia ir plaukia pačiu upelio viduriu. Kranto negalima pasiekti. Baubušis tyčia taip padarė.

— Ką dabar darysime, Sargiuk? — susirūpino Lylutė.
— Kažin kur tas laivelis nuplauks?

Ir nuplaukė į ežerą. Čia iš karto atsivėrė platybė vandens. Laivelį iš visų pusių apspito žuvys — didelės ir mažos. Jos nardo, šokinėja.

Viena žuvis įmetė Lylutei aukso žiedelį su perlo akute. Kitos išpuošė laivelį vandens lelijų vainikais. Ir Lylutei vainiką davė. Mergaitė džiaugiasi, bet Sargiukas pradeda loti. Kažką mato.

Plaukia artyn... artyn. Slibinas? Ne. Smakas? Ne. Atplaukia — ragana didelį vėžį apsižergus. Vėžys — raganos laivas.

— Šita pusė ežero — mano! — sušuko ragana. — Kas tau leido čia plaukti ir mano žuvis vilioti?

— Aš nieko nedariau, — teisinosi Lylutė. — Mane su Sargiuku į laivelį įsodino Baubušis ir pastūmė į vidurį upelio...

—Suprantu. Baubušis tavęs nenorėjo savo sode...
Gerai, eikš dabar į mano sodą. Tu atrodai linksma mergaitė. Aš turiu daug dukterų, tokių kaip tu.

Lylutė bijo. Ji nenori į raganos sodą. Tikriausiai ragana tas mergaites pavogė iš jų namų...

Ragana virve pririšo Lylutės laivelį ir ėmė tempti. Sargiukas lojo visa gerkle.

— Ir tas šuniukas man patinka, — pasakė ragana. — Ir mano dukrelėms jis patiks...

Tada Lylutė pasilenkė, burną pridengė rankomis ir tyliai pašaukė:

— Žyne, žyne, gelbėk!

— Mergaite, ką tu ten sakai? — susirūpino ragana.
Lylutė ir vėl tyliai pašaukė žynę.

— Aš tik Sargiukui kalbu... — pasakė Lylutė. Jai pasidarė linksmiau, nes ji toli, toli jau matė baltą laivą.

— Mergaite, ar ne tu tą laivą pašaukei? — klausė ragana. Ji atrodė supykusi. Sujudo skubintis. Bara savo vėžį ir kumščioja, kad greičiau plauktų. Vėžys jau pavaręs — jam ir raganą nešti ir dar laivelį traukti.

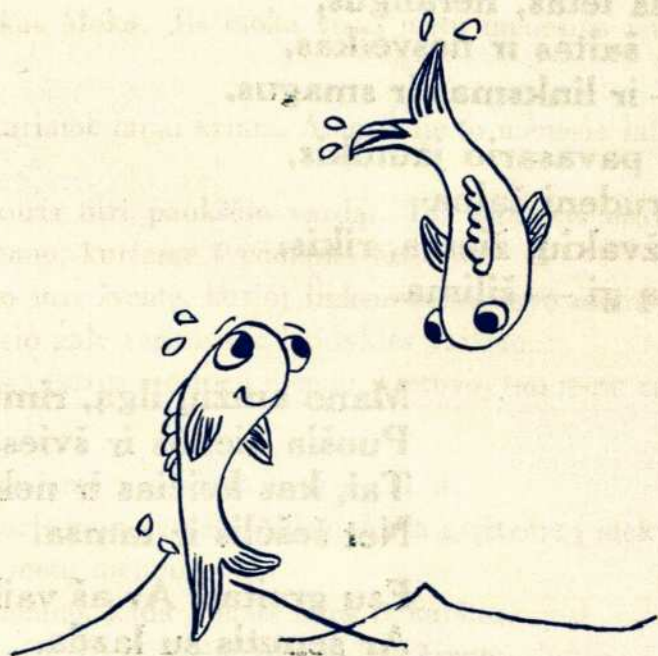
Baltasis laivas artėja ir artėja. Ragana mato, kad ji nesuspės laivelio su Lylute ir Sargiuku nusitempti į savo sodą. Paleidžia virvę ir, piktai murmeldama, nuplaukia su savo vėžiu.

Lylutė jau mato, kad baltame laive stovi puikus kapitonas, o šalia jo — žynė. Lylutė šoka iš laivelio ant nuleistų laiptų. Kapitonas paduoda jai ranką. Ji užlipa į laivą ir puola žynei į glėbį. . .

Ir pasijuto Lylutė, kad mama ją į lovą neša.

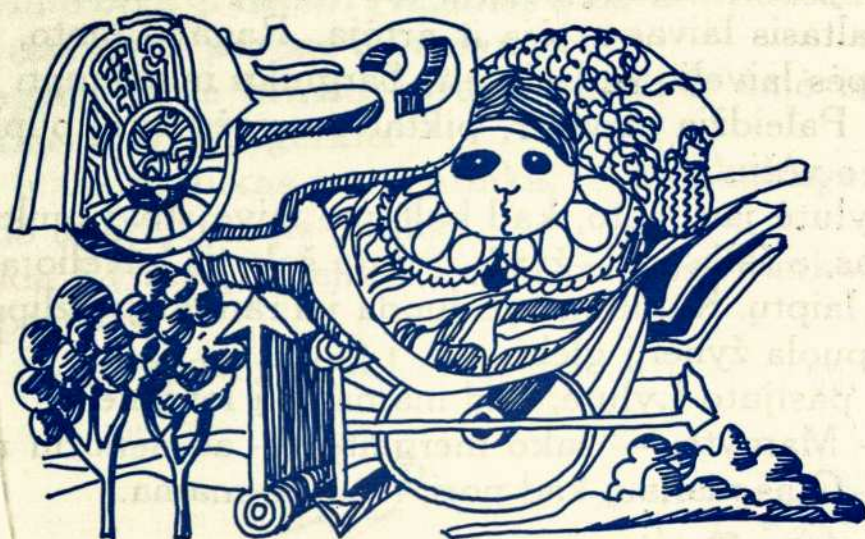
— Mamyte, — sako mergaitė, — aš nenoriu miego.

— O aš manau, kad nori, — sako mama.

LAIKAS

Ritonė Jotvingytė

**Esu laikas. Kartais paikas,
Kartais lėtas, nerangus,
Šiltas, šaltas ir nesveikas,
Bet — ir linksmas ir smagus.**

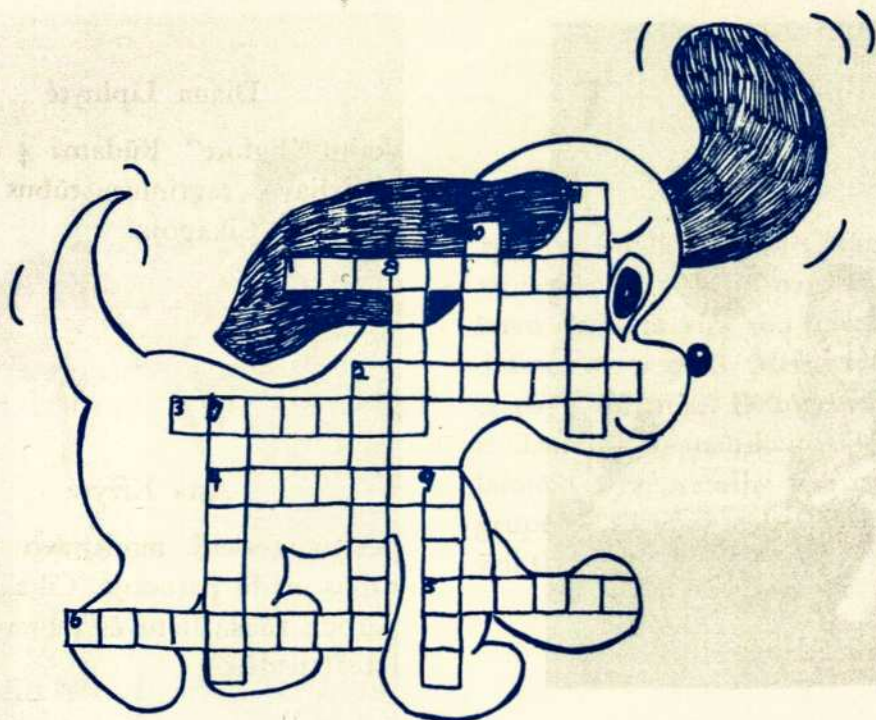
**Aš — pavasario jaunikis,
Vėlų rudenį šalna.
Ledo žvakių, žiemą, rikis,
Vasarą gi — šilima.**

**Mano amžių ilgą, rimtą
Puošia dienos ir šviesa,
Tai, kas keičias ir nekinta,
Net šešėlis ir tamsa.**

**Esu greitas. Ar aš vaikas,
Ar senutis su lazda,
Vis lekiu, skubu, nes laikas
Nesustoja niekada.**

MĖNESIŲ GALVOSŪKIS

paruošė Stasė Normantaitė

Čia yra šuniukas Moka. Jis moka visus metų mėnesius išvardinti. O tu?

Skersai:

1. Mėnuo, kuriame lapai krinta. Amerikoje to mėnesio labai bijo kalakutai.
2. Mėnuo, kuris turi paukščio vardą. Tas paukštis burkuoja ir nebijo
3. Šaltas mėnuo, kuriame švenčiame Kalėdas. [žmonių.
4. Šis mėnuo turi šventę, kurioj linksiname savo mamytės.
5. Šio mėnesio gale raganos ir baidyklės vaikšto.
6. Paskutinis vasaros atostogų mėnuo. Lietuvoj tuo metu rugius piaudavo.

Žemyn:

2. Mėnuo, kuriame prasideda vasara, 21 d.
7. Mėnuo, kuris mums atneša rudenį, kada grįžtame į mokyklą po vasaros
9. Pirmasis metų mėnuo. [atostogų.
10. Vasaros mėnuo, kada dienos ilgos ir karštos.
11. Mėnuo, kurio 16 d. švenčiame didelę šventę.

Kai įrašysi visus mėnesius, tada juos išrašyk iš eilės taip, kaip jie vienas kitą seka metuose.
(Atsakymai psl. 32)

MADŲ PARODA

Diana Lipinytė

skaito "Eglutę". Būdama 4 metų ji modeliavo tautinius rūbus madų parodoje, Čikagoje.

Asta Kižytė

pereitą rudeni modeliovo įvairius rūbus madų parodoje, Čikagoje. Tą parodą ruošė lietuvės moterys "Eglutei" padėti.

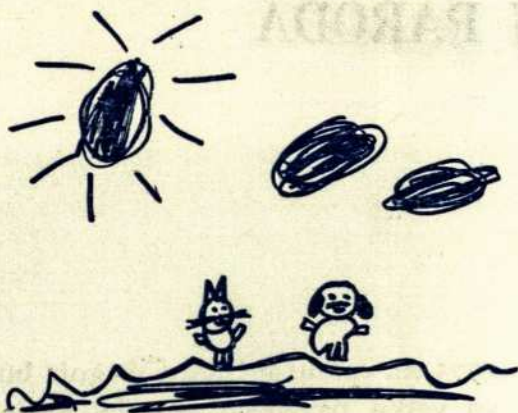

PAVEIKSLŲ PARODA

1975 m. spalio mėnesį Čikagoje buvo vaikų paveikslų paroda, kurioj buvo išstatyta virš 300 paveikslų. Iš dešinės stovi p. G. Meiluvienė, kuri tą parodą tvarkė. Drauge stovi Julė ir Danielė Ivanauskaitės. Danielė laimėjo 2-rą premiją 7-10 m. vaikų grupėje. Apačioj dalis parodos paveikslų.

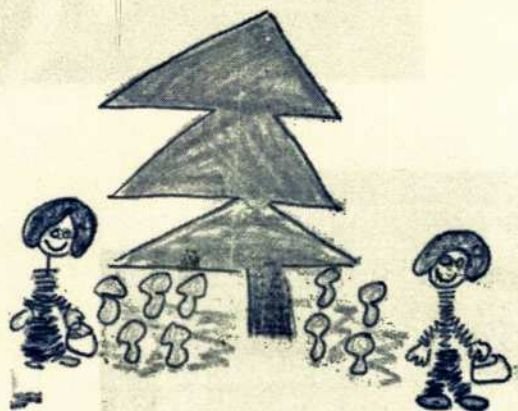
MŪSŲ KŪRYBA

VASARA

Vieną dieną aš išėjau į lauką, ir buvo labai šilta. Aš pamačiau voverę ir paukščiukus kieme. Ir aš žinojau, kad buvo vasaros diena.

Mildutė Lietuvninkaitė, 7 m.

Darien, Conn.

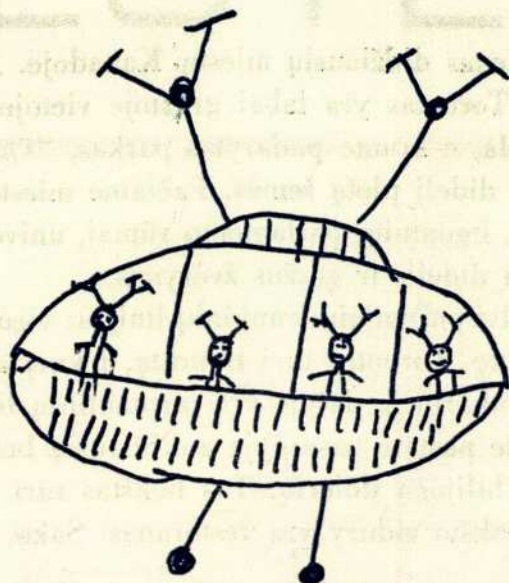
piešinys — Inos Balsytės

RUDUO

Pereitą rudenį mano krikšto mama ir mūsų visa šeima važiovome grybauti. Ryte smarkiai lijo, tad mano tėtė sakė, jog rasime daug grybų. Nuvažiovome į mišką, bet nedaug grybų suradome. Nuvažiovome į pušyną, ir ten buvo labai daug grybų. Pririnkome pilnus krepšius. Grybai buvo lepšės ir raudonikiai. Labai norėjau surasti baravykų, bet nesuradau. Man patinka grybauti, nors nemėgstu grybų valgyti.

Ina Balsytė, 8 m.

Toronto, Kanada

Iš kitos planetos ...
Dalia Kašubaitė, 8 m.
Cleveland, Ohio

NUOTYKIS

Vieną dieną mudu su draugu išėjome žuvauti. Už kokios valandos išgirdome garsus, o paskui pamatėme žmones atskridusius iš kitos planetos. Jie mūsų paprašė vienos žuvies. Mes jiems davėme. Bet kai tik jie nusiuko, mes išlinkome į jų lėktuvą ir pasislėpėme po sėdynėm. Jie sugrįžo ir matėm, kaip jie atidarė tą žuvį, norėdami pasižiūrėti, kaip pasaulio žuvis atrodo. Tada mes greitai išbėgome, užšokome ant savo dviračių ir nuvažiavome į policijos stotį. Papasakojome, ką matėme. Vienas policininkas grįžo su mumis. Kai atradome lėktuvą iš kitos planetos, įlipome į vidų ir jis nukrido. Toj planetoj mus suareštavo ir pasodino į kalėjimą. Kai pamatėme kalėjimą, pradėjome juoktis, nes jis buvo padarytas iš plastikos. Lengvai iš jo pabėgome, išsėdome į jų lėktuvą ir grįžome į žemę. Lėktuvą davėme mokslininkams. Jie jį apžiūrėjo, išardė ir paskui viskas kažkaip susprogo. Tada visi žmonės mūsų klausinėjo apie nuotykį, bet nieko negalėjome atsiminti. Tie kitos planetos žmonės padarė, kad viską užmirštume. Už poros dienų viskas buvo kaip anksčiau.

Aidas Kriaučiūnas, 12 m.
Lansing, Michigan

TORONTAS

Torontas yra vienas didžiausių miestų Kanadoje. Jis turi virš dviejų milijonų gyventojų. Torontas yra labai gražioje vietoje ant Ontario ežero kranto. Ežere yra sala, o krante padarytas parkas, "Ontario place".

Torontas užima didelį plotą žemės. Pačiame mieste yra daug įdomių pastatų: dangoraižių, ligoninių, parlamento rūmai, universiteto rūmai, muziejai. Už miesto yra didelis ir gražus žvėrynas.

Toronte veikia dvi požeminių traukinių linijos: viena iš vakarų į rytus, o kita iš pietų į šiaurę. Torontas turi ir uostą, į kurį atplaukia laivai net iš Europos. Miesto vakarinėje dalyje yra tarptautinių lėktuvų aerodromas.

Neseniai Toronte pastatė pasaulyje aukščiausią bokštą, kuris kainavo daugiau negu vieną bilijoną dolerių. Tas bokštas turi radio ir televizijos bangų priimtuvus. Bokšto vidury yra restoranas. Sako, kad kai vėjas pūs, bokštas siūbuos.

Laima Janušauskaitė
Toronto, Kanada

Toronto bokštas
Simonas Namikas
Toronto, Kanada

Atsakymai: Skersai — 1. lapkritis, 2. balandis, 3. gruodis, 4. gegužis, 5. spalio, 6. rugpiūtis. Žemyn — 2. birželis, 7. rugsėjis, 9. sausis, 10. liepa, 11. vasaris.